

PITUFFIK NEWS

Nyt fra Thule Air Base

Onsdag d. 2 november 2005 nr. 9/2005

Ritz og Divas på TAB

New York Maraton

side 3

Isbjørn på TAB

side 6

I millionklassen

side 13

Indhold
Nr. 09/2005

Det sker i Thule
Side 2

Fra Thule til New York
Side 3

There's no business...
Side 4 - 5

Redaktionens spalte
Side 5

Isbjørn på TAB
Side 6

På den sikre side
Ny manager i HR
Side 7

Teamwork med
Fingerspitzegefühl
Side 8 - 9

Balladen om 'Willi'
Efterår i McGuire
Side 10

En newcomers
bekendelser
Side 11

Nye elever til GC
Strukturreform af den
offentlige sektor
Side 12

Thules lottovinder
Side 13

Velkommen og farvel
Side 14

Festlige lejligheder
Side 15

Bagsiden

UDGIVER:
Greenland Contractors
DK - 3970 Pittuffik

Ansvarshavende:
Inge W. Bülick

Redaktør:
Louise Kümmel

Redaktionen:
Hanne S. Kristensen
Malene Lyngge
Karina Pedersen
Michael Rylander

Tryk: Nofoprint A/S
Oplag: 825

Næste nr. udkommer: 30.11.2005
Deadline: 18.11.2005

Det sker i Thule

Af Inge W. Bülick

Først vil jeg ønske hele organisationen til lykke med en Award Fee procent på 99%, som vi opnåede for den sidste periode af den foregående kontrakt, som sluttede den 30. september. En sådan vurdering fra kundens side kan vi kun opnå ved i fællesskab at trække i samme retning. Derfor skal der fra min side lyde en stor tak til samtlige medarbejdere for indsatsen i den periode, der gik.

Dernæst vil jeg byde velkommen til vores nye HR Manager Marianne Hansen, der ankom til Thule den 5. oktober. Marianne skal sammen med den øvrige ledelse i GC udforme HR-strategier og opdatere vores personalepolitikker, så de er tidssvarende og understøtter vort mål om fortsat at kunne tiltrække og holde på kvalificerede medarbejdere. Marianne og hendes afdeling skal også udvikle og markedsføre HR-afdelingen som det sted, hvor både ledere og medarbejdere kan hente inspiration til at arbejde med arbejdsmiljø-spørgsmål eller andre emner, der kan gøre arbejdspladsen endnu bedre.

Vi har nu arbejdet efter den præstationsbaserede kontrakts bestemmelser i en måned. De nye bestemmelser stiller øgede krav til alle i organisationen, idet vi ikke alene ud fra et forretningsmæssigt synspunkt, men i henhold til ISO-standarderne og sidst men ikke mindst ud fra et kontraktmæssigt krav skal kunne dokumentere løbende forbedringer – som ligefrem på månedsbasis skal rapporteres til USAF. Det stiller krav til alle medarbejdere på alle niveauer om engagement, selvstændighed, initiativ, vilje til forandring og evne til omstilling – i øvrigt helt på linje med de krav, som stilles til hver eneste medarbejder hver eneste dag på danske virksomheder, der skal klare sig i konkurrencen fra omverdenen.

Det gælder om at samle og centralisere operationerne, både de praktiske og de administrative, for dermed yderligere at underbygge ideen bag medstyrende teams og med vidensdeling som det erklærede mål.

Med henblik på at udveksle synspunkter om vores gensidige forventninger og krav afholder vi et seminar den 18. november med deltagelse af ledere og tillidsrepræsentanter, således at vi opnår en fælles forståelse for visioner, mål og strategier og dermed skaber en fælles platform for det videre arbejde med at justere, effektivisere, konsolidere og centralisere funktioner.

Efter en lang periode, hvor vi var rigtig godt på vej og havde halveret antallet af biluheld sammenlignet med den foregående periode, har vi desværre over de sidste fire uger set en uacceptabel stigning, igen i de små dumme uheld – særligt bakkeuheld. Vi skal disse uheld til livs, og det kræver, at hver fører af et motorkøretøj tænker sig om, før bilen sættes i bakgear – eventuelt går en tur rundt om bilen først eller bruger en hjælper som „spotter“ – og i øvrigt altid kører efter forholdene, og det er nogle gange meget langsomt i Thule om vinteren. De økonomiske midler, som vi råder over for at levere den service, vi er kontraktligt forpligtiget til i Thule, kommer ud af én pose, og det er da for ærgerligt at bruge midlerne på at rette buler ud, når de kunne bruges langt mere fornuftigt til indretning af bedre arbejdspladser og bedre boliger osv.

Jeg vil også slå et slag for, at vi retter vores opmærksomhed mod sikkerhed på arbejdspladsen – igen et fælles ansvar. Lad os også få nær-ved uheldene frem i lyset, så vi kan forebygge frem for at „helbrede“.

Selvom de fleste udendørs fritidsaktiviteter er lagt på hylden for vinteren, så byder Services stadig på mange interessante, sjove og underholdende tilbud i november, bl.a. juletræstænding den 4. november og aktiviteter i forbindelse med Thanksgiving den 24. november. Endelig er der lagt op til en særdeles aktiv lørdag den 19. november, hvor Operation Julemand løber af stabelen. De indsamlede midler går til et godt formål, så støt op omkring arrangementet og kom og vær med og hav en sjov eftermiddag sammen med venner og kolleger.

Fra Thule til New York

Af Allan Bech Hansen

Mit navn er Allan Bech Hansen, og jeg ansat i Fuels som fuels operator. Jeg er født d. 19. juli 1957 og er lige blevet 48 år. Jeg har været ansat i Fuels i i alt 11 år og ca. 6 måneder, men ikke ud i et stræk; jeg har også i kortere perioder været på Base Supply og i Taxi.

Første gang jeg ankom til Thule var i november 1984, hvor jeg var her i et halvt år som material controller i Vehicle Maintenance. Jeg tog så en enkelt afstikker til Sønderstrøm, hvor jeg var et halvt år i Supply ved ITT/FSI og dernæst på DEW-linen på DYE 3. Jeg var der indtil sommeren 1987 som HEO/Utility (heavy equipment operator/altmuligmand).

Min store interesse for løb fik jeg i 1994 her på Thule, hvor jeg senere lærte Frank Nymark Christensen, Maj-Britt Didriksen og Kenneth Madsen at kende, som alle var ihærdige løbere heroppe. De tre løb sammen til New York Maraton i 1995, og nu 10 år efter tager Frank og hans nevø Jonas med mig til New York som kammerat og hepper.

I år skal New York Maraton løbes d. 6. november. Vi rejser fra København d. 1. november og har så 8 dage i "The Big Apple". Vi skal bo på Manhattan og skal til ishockeykamp i Madison Square Garden mandag d. 7. november. Slaget står mellem New York Rangers og Pittsburgh Penguins. Ellers skal vi ud at se på byen og spise godt, og ja, så jeg skal koncentrere mig om løbet. Først derefter vil der være tid til lidt fest i gaden.

De sidste måneder har været et hårdt slid med løbetræningen, da der skal trænes mange kilometer/miles, og her på falderebet inden min ferie d. 12. oktober er det blevet til rigtig mange af slagsen. Jeg har løbet en del udenfor, men måtte kapitulere d. 3. oktober som den sidste dag med udendørs løb, da min løbekasket frøs fast til mit hår. Kulden havde taget sit indtog. Fra lørdag d. 24. september til tirsdag d. 4. oktober løb jeg 10 kilometer om dagen – den sidste dag i den flotte nye Gym, så det blev til i alt 100 kilometer på disse 11 dage. Jeg har ikke ondt i benene endnu, og det er et rigtigt godt tegn. De 100 kilometer foregik rundt om basen på en rute fra bygning #116 og til tank 34 efter dæmningen, hen langs pipelinen til den store bro nedenfor M-plant, ned forbi hotellet og til barak #205 og derefter rundt igen. Jeg skulle løbe denne rute 4 gange. Jeg får jo også næsten 3 uger i Danmark før løbet, så jeg kan sætte den sidste slutspurt ind. Jeg er og bliver stolt, hvis jeg kan få en tid under 4 timer.

I min tid på Thule Air Base har jeg løbet 2 x 1000 miles indenfor et år, plus 1 maraton og 4 halvmaratons. Samtidig har jeg deltaget i en masse løb arrangeret af Gym. Mine egne ture rundt i Thules natur foregår op og ned af Nordbjerget, fra Dundas til

Allan skal deltage i det berømte New York City Maraton d. 6. november i år, som hvert år har mere end 85.000 ansøgere, og GC er med som sponsor. Vi krydser fingre for ham og glæder os til at høre resten af historien i næste Pituffik News.

basen, fra Gym til Det 3 og bagtaxivejen til HG 1 & 2 frem til Gym eller en tur fra Gym til Shelter 3 eller 4 og retur. Nordbjergeturen er min favorit selvom det går op ad bakke, da fortjenesten kommer lidt senere, når jeg skal nedad igen. Når tørsten er størst, ja så stopper jeg ved et af vandløbene, hvor der er det dejligste rindende kildevand.

I 1996 deltog jeg i Berlin Maraton, og det var mit første løb. Jeg talte med formanden for Atletika i Horsens inden min afrejse, og hans råd til mig var, at jeg først og fremmest skulle koncentrere mig om at gennemføre - tiden er lige meget - og stoppe ved posterne og give mig tid til at drikke mit vand. Som sagt så gjort, og jeg gennemførte på 4 timer og 6 minutter. Bare det at komme i mål var en af mine største oplevelser nogensinde. I 2001 tog Frank Nymark, Emil og jeg til Rotterdam Maraton i april måned, og der fik jeg så min bedste tid. Jeg kom i mål i tiden 3 timer og 46 minutter. Der var der en herre, som var stolt. Jubii! I januar måned 2004 deltog jeg i Walt Disney Maraton i Orlando, Florida. Løbet gik igennem alle de forskellige parker, og vi startede og sluttede i Epcot Center. Senere fik vi diplom og en CD-rom fra begivenhederne, og som de skriver på forsiden af coveret: "The Place is a Beauty, the Race is a Beast".

Ja, nu gælder det så et af de største løb i verden: New York Maraton. Der forventes at deltage mellem 35-40.000 løbere, som kommer fra hele verden. Starten går fra Staten Island over en af de mange broer (Verrazano Narrows Bridge) til Brooklyn, Queens og Bronx og ender så ved målet i Central Park på Manhattan. Det skulle være en kæmpe oplevelse. 2 millioner mennesker langs ruten, og verden over vil 260 millioner mennesker følge løbet på TV.

Jeg var så heldig at blive udtrukket ved lodtrækning, da kvalifikationskravene for min aldersgruppe for direkte adgang var 3 timer og 5 minutter. Ja, vi taler om aldersgruppen 40 til 50 år. Utroligt. Mit løbsnummer er 27919.

There's no business...

...like showbusiness. Den populære underholdningsgruppe "Tops in Blue" kom endnu engang til Thule Air Base for at fyre et show af i pomp og pragt.

Af Malene Lyng

Glimmer, glitter, pangfarver og top-professionel præstation er ord, der kendetegner Tops in Blue, der blev til i 1953. Denne gang landede gruppen efter et to-dages show i Keflavik, Island, og fortsætter fra Thule til Boston. Mange af publikummerne var taget i Hangar 7 for både tredje og fjerde gang for at se den (i USA) verdensberømte gruppe.

Ansigtterne lyste op blandt publikum, og mange kom med diskrete, jublende tilråb, da Tops in Blue fyrede den af på den gyngende scene.

Hård kost

Fredag formiddag den 21. oktober landede den store C-17'er med Tops in Blue på Thule Air Base.

Umiddelbart efter landing gik besætningen i gang med at sætte scenen op i Hangar 7. De 31 mand består af dansere, sangere, musikere, skuespillere og teknikere. Alle er aktive militærfolk i forskellige aldre og af forskellig rang. Gruppen rejser hele verden rundt for at optræde på amerikanske militærbaser og når således op på godt 130 shows om året. Denne tur var derfor en ganske almindelig tur på mindre end 48 timers ophold. Et af truppens medlemmer, Brook Hoffman,

fortæller:

- Der er optagelsesprøve én gang om året i november. Efter optagelse starter den indledende træning, som varer cirka to måneder. Jeg har været med i gruppen som vokalist siden april i år, fortæller Brook og fortsætter:

- Selve optagelsesprøven varer ti dage, hvor man prøves i instrumenter, dans, sang og andre talenter. Mange bliver indstillet til gruppen, men der er også mulighed for, at man kan sende et video-bånd af sig selv til Tops in Blue's hovedkontor i San Antonio, som så vil tage stilling til, om man er egnet til at komme til optagelsesprøve. Efter optagelse følger to måneders benhård træning, som indebærer 18-19 timers træning om dagen, forklarer Brook med et smil og slutter:

- Vi øver os ikke kun på det show, vi skal opføre, men har også en hel del styrketræning, hvor vi blandt andet dyrker aerobics. Ifølge Brook er det meget krævende at skulle rejse og optræde så meget, så det kræver en vis fysisk styrke. Ganske få medlemmerne kan, undtagelsesvis, få lov at turnere i to år, men her slutter karrieren så også. Det er nemlig normalt kun i et år, militærfolkene kan få lov at være med i gruppen.

Puttin' on the Ritz

Lt. Col. Joe Dennis åbnede showet med at byde alle velkommen, og Tops in Blue kvitterede ved at synge den amerikanske nationalsang for et stående publikum. Showet tog denne gang udgangspunkt i det i 40'erne og 50'ernes meget populære dansested Ritz. Da Swing-musikken var på sit højeste, var Ritz det mest populære i Youngstown, hvor

Redaktionens spalte

mange kendte kom igennem 19 år. Den verdensberømte musiker, Ray Charles, var én, der blev husket bedst for sine præstationer her, og ét af gruppens medlemmer gav publikum en fremragende oplevelse ved at spille et par af hans kendte slagere såsom "Georgia on My Mind" og hans store gennembrud "I Got a Woman".

Showet foregik også på gulvet blandt publikum, hvor nogle måtte lægge krop til seancen. I løbet af et effektivt sceneskift blev der delt en avis ud, mens en oplæser beskrev den grundige renovering af Ritz, der nu skulle åbne under det nye navn "Divas". Navnet, der taler for sig selv, bragte truppens mange talentfulde sangerinder i fokus, og der blev givet mange flotte præstationer af kendte numre, sunget af kvinder gennem tiden. Brook Hoffman og Tiffany Vidal gav således et af showets flotteste præstationer ved at synge en duet, der kunne få hårene til at rejse sig.

Gruppen mindedes deres fæller, der kæmper i Irak, ved endnu et sceneskift, hvor store bannere med billeder af trupperne i Irak blev hængt op. Sangerne linede op i uniform og sluttede showet af med sang og honnør på ægte militær vis. Til slut forlod alle 31 medlemmer scenen og stillede sig på rad og række bag publikum, så alle kunne få lov til at trykke medlemmerne i hånden på vejen ud og takke for et én time langt, prangende show.

Dagen slutter her for nogle Thule-boere, mens den for Tops in Blue dårlig nok er begyndt, for hele scenen skal pilles ned og alt skal pakkes til afgang bare otte timer senere.

Hvornår bliver der tid til at hvile, spørger jeg Brook?

- Det er ikke noget problem, for vi sover bare i flyet... smiler hun med et glimt i øjet.

Avisen der blev delt ud og serenade for en Thule-boer

Foto: Frank N. Christensen

Af Louise Kümmel

Sidste gang var mit første forsøg på at skrive "Redaktionens Spalte", og nu hvor jeg har lidt øvelse under vingen, håber jeg at kunne skrive mig igennem den uden tøven, uheld eller pauseprikker. Så nu starter jeg, krydser fingre og håber alt går vel.

Vi fik jo i sidste "Redaktionens Spalte" fastlagt, at der er en fast struktur, man går frem efter i sådanne skrivelser. Det virkede jo udmærket sidste gang, så før andet er påvist, holder jeg mig til den faste tre-takter: vejret, indhold, afslutning.

Så kom den første blivende sne. Det sneede støt i en dags tid, og basen blev hurtigt væk i dynger af "det hvide guld". Mængden af sne og de skiftende temperaturer har sørget for, at vi kan løbe på skøjter uden ekstra udstyr, og det har man også kunne se på de mange biluheld, vi har haft indenfor ganske kort tid. Men i stedet for at dvæle ved det negative ved den startende vinter, vil jeg hellere se på det positive og tilkendegive, hvor meget pænere basen er at se på, når den er klædt i hvidt. Det kan vel ingen benægte.

Vi har endnu engang lidt af hvert at byde på i denne måneds udgave af Pituffik News. Vi har haft besøg af "Tops in Blue" som vores forside vidner om og endda også af en lille isbjørn. Begge ting kan I selvfølgelig læse om i bladet, på henholdsvis s. 4-5 og s. 6.

Dernæst har Malene endnu engang været ude at finde en god historie om en arbejdsplads i GC; det er sjovt at sætte ansigter på de stemmer, der hilser os godmorgen hver dag, når vi søvndrukne ringer og bestiller en taxa. Der er nyt fra McGuire og Greenland Service Partners i Kangerlussuaq, Randi har været på rekrutteringstur og vores nye HR Manager giver en lille introduktion af sig selv.

Nu kommer vi så til den sidste del af tre-takten: afslutningen. Eller hvad man kan kalde den lille krølle på halen. Denne gang vil jeg lade vores isbjørn stå for dette, da den trods alt har den fordel, at den har en hale - krølle eller ej.

God fornøjelse med læsningen.

Isbjørn på TAB

Af Louise Kümmel

Som alle ved, har vi på basen haft besøg af en ung isbjørn med forkærlighed for skrald. Der er mange forskellige versioner af, hvad der er sket og hvorfor, så jeg har været ude med blok og papir og tale med den danske betjent for at stykke sammen, hvad der egentlig er sket.

Det hele startede torsdag aften den 6. oktober, da nogle SP'ere meddelte, at de havde spottet op til 8 isbjørne ude ved Vortac'en. Samme nat, kl. 2.30, blev Hilltop ringet op af Heine Riemenschneider fra P&G, der havde været ude på dumpen med affald, men havde fået sin vej blokeret af en ung isbjørn på omkring 2 til 2 ½ år.

Den danske politibetjent, John Hansen, meddelte Direktoratet for Fiskeri og Fangst om situationen efter ihærdige, men utilstrækkelige forsøg på at skræmme bjørnen væk. Den 12. oktober kom direktoratet med meldingen om nedskydning; det er simpelthen for farligt at have en isbjørn gående rundt i baghaven, ligegyldigt hvor sød og bamset den er.

Det har selvfølgelig været overvejet at bedøve bjørnen og så derefter flyve den langt væk til et sted med masser af sæler, men tidligere forsøg med netop denne metode har vist sig at være nytteløse. Hvis menuen er for god, dukker isbjørnene blot op igen...og igen.

Den planlagte nedskydning blev dog hurtigt annulleret, da Københavns Zoologiske Have rettede henvendelse og gerne ville have bjørnen til Danmark. Det viste sig, at GC-ansat Søren Fuglsang på eget initiativ havde ringet til Københavns Zoo og fortalt om vores efterhånden fastboende bamse.

Initiativet bar dog ikke frugt, da det pr. den 15. oktober 2005 er ulovligt at udføre isbjørneunger og kun lovligt at udføre voksne isbjørne med godkendelse fra Landsstyremedlemmet for Fiskeri og Fangst. Denne godkendelse bliver kun givet i helt særlige tilfælde, da nylige undersøgelser har påvist, at isbjørne, der har levet i det fri, aldrig falder ordentligt til i fangenskab.

Isbjørneskindet er gået til Borgerrådet, der for egen regning vil få det garvet og monteret. Kødet vil blive sendt til Savigsivik, hvor der pt. er dårlige fangstmuligheder.

Fotos: Frank N. Christensen

Foto: John Hansen

På den sikre side

Af Margit Anker Hansen, sikkerhedschef

Det er vigtigt at have et godt arbejdsmiljø, selvom - eller måske især fordi - man arbejder under arktiske forhold på en amerikansk base. Den grønlandske arbejdsmiljølov gælder nemlig her. Desuden har GC besluttet (i det store og hele) at følge den danske arbejdsmiljølov.

Arbejdsmiljø omfatter alle de forhold, vi bliver påvirket af på godt og ondt, når vi arbejder. Det handler således ikke kun om at undgå faldulykker, ramme hovedet ind i udragende genstande, få ting over fødderne, noget i øjet og så videre. Det handler i lige så høj grad om vor trivsel – det andre kalder psykisk arbejdsmiljø.

Lad mig denne gang komme med lidt oplysninger om de positive forandringer, der er sket indenfor det fysiske arbejdsmiljø på det seneste.

"Ting tager tid på Thule"! Man skal ikke have opholdt sig mange dage på Thule Air Base, før man hører den sætning.

Således har der i Construction gennem mange år stået en rundsav, som bestemt ikke levede op til gældende maskinbeskyttelsesregler. Efter noget besvær, trylleri og vedholdenhed er rundsaven nu blevet erstattet af en funklende ny og lovlig rundsav. Efter sigende er tømrerne rigtig glade for den.

I forbindelse med at Dining Hall midlertidigt flyttede til det gamle hospital, skulle der også køres en masse fødevarer med dertil og ind ad den gamle port, hvor der var en nedslidt hejseport. Den måtte skiftes ud, da vi ikke kunne have, at porten svigtede og ramlede ned i biler – eller mennesker! "Portmanden" Torben fik lige klaret den sag.

Den gamle og nedslidte hejseport i Hangar 4 havde store huller, så sneen snildt kunne spadserere ind i hangaren, hvilket ikke er farligt, men blot irriterende. Derimod udgjorde brug af porten en overhængende fare for personer, så den blev udstyret med en lås, så ingen kunne benytte den. Som sikkerhedschef bliver man ikke populær, når man på denne måde forhindrer folk i at komme til skade. Porten skal jo kunne bruges, når flight line-porten ikke kan anvendes! Efter at have modtaget forskellige og modstridende oplysninger blev en ny hejseport fundet på basen. Igen var Torben dagens mand i skysovs. Han knoklede med smil på læben og en kvik bemærkning i flere dage, stående på en ligeløbsstige, monterede, skruede og justerede, indtil alt fungerede perfekt. Stor tak til dig. Du ved sikkert allerede i skrivende stund, at endnu en hejseport, denne gang i VM, har opgivet ævret efter mange års tro tjeneste? God arbejdslyst.

Ny manager i HR

Af Marianne Hansen

Pituffik News' ubønhørlige redaktør har slået til igen og fundet endnu et offer for forventningen om, at newcomers kan (læs SKAL) skrive en lille klumme om sig selv. Men ideen er jo meget god, så det er jo bare om at klemme på. Hermed er andre newcomers også udfordret... jeg mener opfordret.

Jeg er 43 år, uddannet på Handelshøjskolen og har i de seneste 14 år arbejdet primært med personaleforhold først i Ford Motor Company og senest i Colgate-Palmolive. Jobbet i Colgate var langt det mest interessante, fordi vi havde en fabrik med alt det liv, det giver. Jeg var i de fleste år HR-ansvarlig for fabrikken og dermed for hele overenskomstområdet, for samarbejdet med tillids-mændene, med de forskellige fagforbund, uddannelses-institutioner osv. Det var spændende år, hvor vi skabte nogle gode resultater inden for kvalitet, produktivitet og kundeservice, og hvor vi arbejdede en del med at få gruppestrukturen til at fungere.

Med udgangspunkt i Colgates værdisæt formulerede tillidsmændene og jeg nøgleordene for vort arbejde, og disse var: samarbejde, ansvarlighed, troværdighed og fortsat forbedring. Skønt Colgate nu er lagt bag mig, så vil disse nøgleord stadig være retningsgivende for mig.

Den private Marianne er i virkeligheden et rigtigt storby menneske, der udnytter alle de tilbud, som en storby byder på. Deltager jeg ikke i rundvisninger, foredrag eller koncerter, kan jeg gå i timevis og bare nyde indtrykkene fra de variationer, der findes i bygninger, pladser og mennesker. Ja, det er så sat lidt i bero i hverdagen, men jeg får rig lejlighed til at tage revanche under ferierne. Med størstedelen af familien bosat i udlandet og med mange venner spredt over flere verdensdele, så fylder rejser også en del. Jeg er nok mest lykkelig, når jeg er på vej ud for at se nye lande og møde disse landes lokalbefolkninger.

At vælge TAB som arbejdsplads har affødt mange reaktioner – familie og tidligere kolleger mener, at dette er det helt rigtige for mig. Det er jo dejligt med noget opbakning, men når de så opgiver årsagen til forståelsen som: "Du er skør nok" – ja, så ved jeg ikke, om de egentlig forstår mig. Andre har end ikke forsøgt at skjule deres afgrundsdybe forundring. Men disse mennesker synes at fokusere på nogle helt irrelevante ting som kulde, storm, mørke, afsondrethed, lange arbejdsdage, basekuller osv, osv.

Selv er jeg lidt vild med at være her. I skrivende stund har jeg været her i 13 dage – det føles som meget længere, men på den gode måde. Jeg havde forberedt mig på livet heroppe ved at se på diverse hjemmesider, og der er i og for sig ikke noget, der afviger fra det beskrevne. Men når det så er sagt, så er jeg alligevel dybt imponeret over alle de fritidstilbud, vi har og ikke mindst over kvaliteten af faciliteterne. Det var jeg ikke forberedt på. Jeg er også positivt overrasket over så godt, dette lille samfund i al almindelighed fungerer. Det er tydeligt, at der er gode folk ansat her til at skabe disse resultater, og jeg glæder mig til at komme rundt og få hilst på jer. Vi ses derude!

Teamwork med Fingerspitzgefühl

Af Malene Lynge

I sidste udgave af Pituffik News skrev vi om Service 2, dispatcherens forlængede arm.

I dette nummer bringer vi en historie om en dag hos dispatcherne i bygning 287, stemmerne vi alle kender, men ikke alle kan sætte ansigter på.

Det er et af hinanden meget afhængigt team, alle skal arbejde tæt sammen for at opfylde basens behov for både taxakørsel, viderestilling af telefonopkald (både internt og eksternt), og radiokommunikation. Men allervigtigst varetagelsen af hele basens alarmsystem.

CCC skal være bemanded 24 timer i døgnet. Dispatcherne skiftes med et par dages mellemrum, alt afhængig af bemanningen, til at sidde i de tre funktioner, der er i Communications' CCC, som betyder Consolidated Communications Center. Fysisk befinder de sig i bygning 287 i stueetagen, hvor de sidder med skillevægge imellem sig. Taxa, Operator/Hilltop og Alarmcenteret/Service Call i hvert deres hjørne.

I dag sidder Charles Grønborg på operator-funktionen, Niels V. Andersen i alarmcenteret og Thomas Schiby på Taxa, hvor han er i gang med at krydstræne Mads Rosing, der kører taxa til daglig. Der er forholdsvis stille, så alle har tid til en lille sludder.

- Operatoren passer også Hilltop-radioen, og her er det et spørgsmål om prioritering af de enkelte opkald, forklarer Charles.

Hilltop er, for dem, der ikke kender det, den funktion, man kalder, når man kører uden for basen og skal give besked om, hvor man kører hen, og hvor mange personer der er ombord, både ved afgang og ankomst.

Det er også den frekvens, Preben Thomsen, også kaldet "Foxen", kalder, når han kører ud og kontrollerer vejenes farbarhed for at vurdere, om der skal lukkes for trafikken.

Om dagen sidder der én person i hver funktion, mens der om natten er to til at passe det hele.

- Operatoren har altid mest at lave om aftenen og natten med telefonopkald både ind til og ud fra basen, derfor sidder nattevagten kun med denne funktion, mens én person passer både alarmcenteret og taxa, forklarer Charles og fortsætter.

- Vi er meget afhængige af hinanden og bundet til at sidde på

vores pladser. Hvis operatoren lige skal strække benene, kan de andre, via switchboardet, trække kollegaens funktion over på deres egen skærm, så de ikke behøver forlade deres pladser, slutter Charles.

Et switchboard er, i ordets betydning, et elektronisk panel, der indeholder eksempelvis indkommende opkald til Alarmcenteret, Service Call, Taxa eller Omstillingen. Med andre ord, kan Charles tage alarm-, Service Call- eller Taxaopkald, selvom han sidder som operator og vice versa. For at kunne kende forskel på opkaldene, og i øvrigt ikke komme til at sige noget forkert, er der indtalte beskeder til besvarelse af opkaldene. Der er altså forskel på, hvad man skal sige, når opkaldet eksempelvis kommer fra USA eller internt fra basen. Et internt opkald svares for eksempel af Charles med "Operator 3", som er hans operator-nummer. Er det derimod et opkald fra USA, vil der lyde "Thule Air Base".

Ingen storm, tak

Radiokommunikationen foregår ikke kun via Hilltop. Der er flere andre kanaler, som benyttes i forskellige tilfælde. Der er i alt fem radiokanaler på switchboardet (Crash-net, CE-net, Taxa, Fire på BMEWS og Hilltop), som Taxa og Alarmcenteret kan koble sig på, lytte til og svare på.

Det er dispatcheren i alarmcenteret, man ringer til, når man skal have fat i Service Call til løsning af et problem. Her kalder dispatcheren Service 2 og meddeler opgaven. Umiddelbart efter registreres kaldet som et job i et jobordersystem.

- Vi kalder Service 2 så hurtigt som muligt, men hvis han ligger et sted og roder med noget, så han ikke lige kan komme

til radioen, venter vi selvfølgelig. Så det skal håndteres med "Fingerspitzgefühl", fortæller dispatcher Niels Andersen.

I Alarmcenteret, hvor Niels sidder i dag, modtager han også opkald fra CE-nettet. Det er primært CE-folk, der benytter denne frekvens, men også folk, der ikke kan modtage Hilltop på deres radioer. Al radiokommunikation og alle telefonsamtaler på taxalinien bliver optaget og gemt.

- Man kan ikke rigtig sige, at én opgave er vigtigere end den anden, siger Niels og fortsætter:

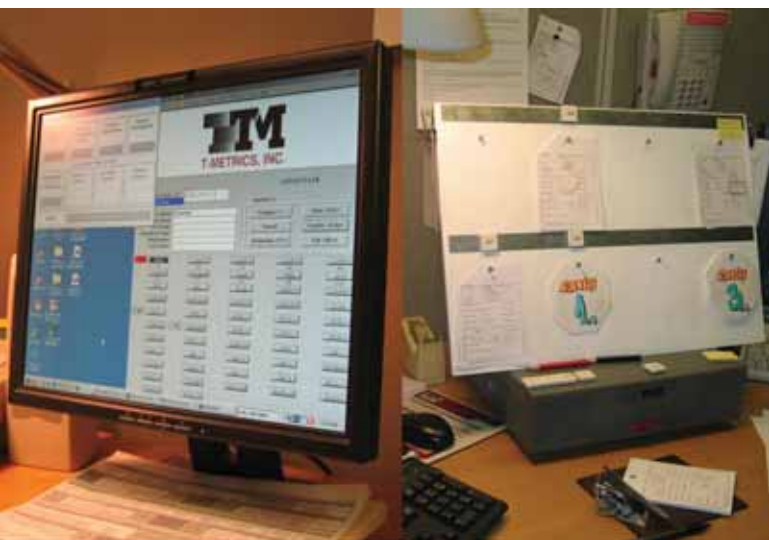
- Men det er klart, at hvis der går en alarm, har den første prioritet. Igen er det et spørgsmål om prioritering af opgaverne, forklarer Niels.

Pludselig kommer der lyde fra den ene af de tre computer-skærme, Niels har stående foran sig. Den fortæller, at der er

En arbejdsplads i GC

"trouble". En "trouble" er en advarsel fra systemet om, at noget ikke er, som det skal være. Når dispatcheren har lokaliseret problemet, gives beskeden videre til de personer, teknikere, brandmænd, eller hvad det måtte være, så problemet kan udbedres.

- Vi får rigtig mange af dem i løbet af en dag, fortæller Niels, mens han peger på skærmen.

Skærmen viser et kort over basen med nogle kasser markeret på forskellige områder. Niels forklarer, at kasserne indikerer de steder på basen, hvor der er alarmer sat op. Alarmerne er af meget forskellig karakter og er blandt andet følsomme overfor varme eller røg. Få steder, som i Hangar 7 og 8, hvor der parkeres fly, sidder der specielle optiske alarmer, der opfanger ultraviolette og infrarøde stråler, der kommer fra ild. Går sådan en alarm, kommer der virkelig tryk på i Alarm-centeret.

- Heldigvis er langt de fleste alarmer falske, fortæller Niels.

- Men lige så snart, der lyder en alarm på skærmen, bekræfter vi den enten ved at acceptere den, hvis det ikke er noget alvorligt, eller også trykker vi på knappen og sætter det hele i gang, slutter Niels.

Med knappen menes alarmering af udrykningspersonel. Det kan være SP'ere, Service Call, brandvæsenet, LFM-team eller hvem, der nu skal rykke ud i den givne situation. Det giver en del arbejde i form af telefonopkald, radiokommunikation og den administration, der følger med.

Alarmer er ikke det eneste, der kan give alarm-dispatcheren sved på panden.

- Vi holder også øje med vejrudsigten, men ikke som så mange andre, fordi vi håber på, at det bliver storm. Tværtimod! fastslår Niels.

En storm kan give lige så meget arbejde som en alarm, for det er også herfra stormkontrollen administreres.

- Der er enormt meget tryk på telefoner og radioer under en storm, og det kan være svært at nå det hele, men så hjælpes vi ad, forklarer Niels og fortsætter.

- Det værste ved stormene er, at vi er tvunget til at sidde her. For nogle år siden kom jeg til at arbejde fra lørdag formiddag til tirsdag morgen, og så er det altså en lang vagt, understreger Niels.

Taxi...

I dag er en af de stille dage i Taxa. Alt tyder på, at det bliver en dag, der udløser små 500 ture. Sammenligneligt har de cirka

800 ture på en travl dag.

På taxa svares der ikke kun på telefonen og sendes ture til chaufførerne, der skal også føres statistik.

- Som noget nyt efter 1. oktober, udover at føre statistik over hvor mange ture og passagerer vi har i timen, er vi begyndt på at registrere amerikanske passagerer for sig, fortæller dispatcher Thomas Schiby.

Der er ingen særlig prioritering af turene. Igen er det fornuften, der råder, når turene fordeles. Turene opsamles efter, hvor folk skal fra og til, og det er dispatcherens opgave at forsøge at fordele turene så fornuftigt og komfortabelt som muligt. Basen er normalt inddelt i to zoner, men nu hvor det gamle hospital fungerer som Dining Hall, i tre.

- Jeg vil hellere lade folk sidde indendøre og vente på en taxa, end jeg vil sende dem på baserundfart, så det prioriterer jeg efter, forklarer Thomas.

Udover den normale statistik registreres nu også, hvor lang tid taxaen er om at nå ud til passagererne. Det sker ved, at chaufføren meddeles, at det er en "test-tur", hvor tidspunkterne for telefonopkaldet, videregivelsen over radioen til chaufføren og til sidst chaufførens ankomst noteres.

- Vi er forpligtiget til at være fremme indenfor ti minutter, og efter statistikkerne rammer vi dem meget godt, siger Thomas. I hele CCC er der i alt 11 dispatchere. De skiftes til at døgnbemande funktionerne, og under fravær må man så ændre på planerne for at få det hele til at hænge sammen.

- Vi er efterhånden ved at være nede på de 54 timer om ugen. Nu sidder jeg godt nok på Taxa i ti dage i træk på grund af oplæring, men ellers kører det meget godt med at skiftes hver anden dag, slutter Thomas.

En almindelig uge indebærer seks arbejdsdage og 1 fridag. Hver 14. dag skifter de så hold fra dag til nat og omvendt. Oplæring af en ny medarbejder tager cirka fire måneder.

- Der er ikke megen frihed i jobbet, fortæller dispatcher Iver Mølgaard, der lige er mødt ind til vagtskifte.

- Vi er bundet til jobbet, så man render ikke bare på posthuset eller lignende som andre kan, understreger han.

Klokken er ved at være 18.00 og det næste hold dispatchere myldrer ind for at få dagens overlevering. Der er tid til lidt hyggesnak, men dagholdet er dog ved at være trætte efter 12 timer på pinden, så de vil bare hjem og overlade bekymringerne om vejret til deres kollegaer.

Balladen om 'Willi'

Her er en lille artikel om "Willi the Muskox" som jeg har læst på museet i Kangerlussuaq, der bestemt er et besøg værd, hvis man har nogle timer i Kangerlussuaq. Jeg har fået lov til at genfortælle historien af museet.

Af Per Møller Jensen

Hvem var "Willi" – moskusoksen, som er afbilledet på årets julestempel (december 1972) i Søndre Strømfjord? Brudstykkevis har vi hørt om dette dyr fra vildmarken, der i teknikkens tidsalder måtte lade livet, fordi den var blevet for fortrolig med mennesket. "Willi" var blandt de 17 moskusoksekalve, som blev indfanget i Østgrønland i 1964 af zoologen Christian Vibes ekspedition med henblik på udsætning i Vestgrønland. Vejen fra den ene side af Grønland til den anden gik over Københavns Zoo, hvor dyrene var til observation i vinteren 1964/65.

I juni 1965 blev ni tyre og fire kvier transporteret med M/S "Anna Nielsen" til området ved Søndre Strømfjord, hvor der skulle være gode muligheder for at opbygge en bestand.

En af tyrene skilte sig imidlertid ud fra flokken. Den var i Zoo blevet så vant til at omgås mennesker, at den foretrak deres selskab frem for flokkens.

En dag dukkede den op på flyvepladsen i Søndre Strømfjord,

og der blev den. Den opnåede en enorm popularitet, dog mest hos basepersonale og passagerer. Piloterne var knap så begejstrede, for dens tilstedeværelse på startbanerne greb forstyrrende ind i starter og landinger.

Forsøg på at genne den væk resulterede i hospitalsophold for en amerikansk soldat fra basen, samt gevaldige buler i et par af lufthavnens brandbiler. Hunde rekvireret fra Danmark blev skræmt fra vid og sans - det duede heller ikke. En værnepligtig cowboy fra US Army lassoeede den herefter en dag, og trak den efter en lastbil fem km. ud ad vejen til Lake Ferguson, hvor den blev sluppet løs. En time senere var den tilbage på basen.

Stationsleder Malmquist rekvirerede nu et specielt dyrlægegevær, der plantede en ampul med et bedøvende middel i "Willi"s krop – ingen virkning. Det påstås endog, at den til sidst selv stillede op for at få sit skud bag.

En dag overfaldt "Willi" imidlertid en transitpassager med et lille barn, og dermed afsagde den dødsdommen over sig selv. Den danske forbindelsesofficer på basen, Hans Halken, gav ordre til, at den skulle aflives, og eksekutionen blev foretaget af den lokale postmester, K. Kristiansen.

Eksekutionen var ikke populær - men nødvendig. Det kommer tydeligt frem i en ballade, som den amerikanske country- og westernsanger Al Perry skrev og foretog i messen. Den slutter således:

Hang down your head when you pass,
You shot poor Willi, shot him right in the eyes.

Fra vor mand i Kangerlussuaq

Efterår i McGuire

Af Kim Pelle

Efteråret er altid en interessant tid i McGuire. Sommeren er slut, dagene bliver kortere, og det føles, som om alt skulle gå lidt langsommere – men sådan er det ikke i US Logistics. Med de mange End-Of-Year indkøbsordrer, der blev afgivet i den sidste del af september, kommer der en hel del ekstra arbejde til afdelingen i løbet af oktober. Vi skal behandle fragt, der ankommer uden de nødvendige fragtoplysninger; farligt gods der mangler dokumenter; nye leverandører der mangler kreditoplysninger og vognmænd, der mangler direction til McGuire AFB.

Dette efterår har vist sig at være specielt interessant. Selvom New Jersey og Pennsylvania har haft en meget tør sommer, har store dele af USA oplevet en unormalt regnfuld periode. Selvom dette ikke direkte har indflydelse på US Logistics eller Thule AB, vil vi stadig komme til at mærke følgerne af det dårlige vejr. Som eksempel kan jeg nævne, at på grund af skaderne i området omkring New Orleans er prisen for 1 gallon benzin (midlertidigt) steget til omkring \$3.00 – dette dels fordi olieprisen er steget, og dels fordi op til 10% af USA's raffinaderier er midlertidigt ude af drift; byggematerialer er steget kraftigt på grund af de mange reparationer/nybygninger, der kræves for at retablere det stormskadede sydlige USA (New Orleans såvel som områder i Florida). For flere varegrupper – specielt byggematerialer – vil der i de kommende

Fra vor mand i McGuire

måneder blive noget længere leveringstid, ligesom transporten af samtlige varer vil være en del dyrere. Forhåbentlig kan USA se frem til en forholdsvis mild vinter, så vi har en chance for at holde olieprisen i ro og dermed slippe for de helt store prisstigninger på materialer såvel som transport.

En newcomers bekendelser

Af Louise Rich

I foråret 2005 var ønsket om at komme tilbage til et internationalt arbejdsmiljø blevet for stort, og jeg måtte derfor søge nye "snegange". Greenland Contractors var et navn, som jeg var stødt på flere gange i løbet af de sidste par år. Jeg havde aldrig været i Grønland, men hvor der er sne, kan der vel ikke være helt tosset, eller hvad...?

Nå, men utroligt nok blev jeg tilbudt ansættelse som divisionskoordinator i Supply & Services pr. 15. juni. Faktum er nemlig, at Erland er bosiddende i Nordjylland – og da jeg hverken er fra Ålborg, ej heller Jylland og heller ikke fra Fyn, men fra Sjælland! – ja, så måtte jeg frem med de rigtig gode argumenter! Jeg havde dog én fordel – jeg hedder Louise. Det gjorde det jo dejligt nemt, at Louise skulle erstatte Louise...

Et par dage efter, jeg havde underskrevet kontrakten, modtog jeg et brev fra min moster, som bor i Jylland (det må da tælle, at jeg har familie i Jylland!). Brevet indeholdt en avisartikel – Thules Dronninger.

Hmmm – jeg havde lige skrevet under på kontrakten og læste derefter i Jyllands Posten, at det kræver meget stor styrke at være kvinde på TAB, at der er en del mandehørm, at det kan være ensomt, og at de danske mænd ikke kan forstå et nej, da de nærmest er primitive og har en del lyster. Den anden halvdel af artiklen var dog noget mere positiv. Jeg måtte nu stille mig selv det helt store spørgsmål – kan man stole på en jysk avis?? Nå, men jeg lader mig heldigvis ikke skræmme så let, selvom jeg da fik flere henvendelser, om jeg nu var sikker på, at jeg ville til Thule. Jeg kom til den konklusion, at det kunne da ikke være værre end så mange andre steder.

Inden afrejsen mødtes jeg med Louise (Tre-trins-raketten) Adolph, som jeg skulle afløse. En perfekt mulighed for at kunne få de sidste tips og gode råd inden afrejsen. Var det nu også så slemt det hele?

Erland har sikkert fortrudt, at Tre-trins-raketten og jeg mødtes den dag i København. Jeg fik nemlig bl.a. ALLE de gode tips om, hvordan Erland og Bo skal holdes i kort snor...

Så nåede vi endelig til den 15. juni 2005. Jeg var rejseklar, og familien stod med tårer i øjnene af bar bekymring – de havde jo alle læst "Thules Dronninger". Tre-trins-raketten og jeg havde aftalt at mødes i lufthavnen. Vi mødtes i check-ind køen, hvor jeg begik min første fejl. "Louise, du står i den forkerte kø". Jeg blev straks belært om, at jeg skulle flyve på 1. klasse. Nu var min introduktion til GC i gang. Ja, jeg hører til de nysgerrige, der ikke kan vente til Newcomer Briefing. Første stop var derfor en lufthavnscafé! Her blev jeg præsenteret for de første 5-10 GC ansatte. Jeg husker dog tydeligst Louise – altså den 3. Louise (Kümmel). Ja, dvs. Louise præsenterede Louise for Louise, med hans højhed doktor Søren Bille som tilskuere. Jeg fornemmede, at dette var starten på noget stort.

Straks efter ankomsten til TAB blev vi hentet af bussen, og Newcomer Briefingen gik i gang. Vi blev stopfodret med informationer indtil ved 14-tiden, hvor turen var kommet til indlogering. Det var en fantastisk velkomst, jeg fik i min nye barak #342. Flaget stod flot og vejrede i vinden og... lige der på trappen blev jeg modtaget af en hash-hund – velkommen til TAB. Nå, men jeg havde jo rent mel i posen, så ingen problemer. Det skulle vise sig, at jeg faktisk kom til at bo i barak med Lotte Scherlund, som var blevet interviewet i forbindelse med den positive halvdel af artiklen "Thules Dronninger". Så jeg endte med at få den sandfærdige historie

– hvordan det er at bo på TAB som pige. Lottemut har boet på TAB siden en gang i 70'erne, så hun måtte jo vide lidt. Lotte har siden fortalt mange sjove og spændende historier om livet på TAB.

Siden den første dag på TAB har der været fart på. Jeg har på intet tidspunkt kedet mig eller følt mig ensom. Oplevelserne har været mange, bl.a. cykeltur til Dundas, campingtur, golfturneringen på Dundas, sejltur med tug-båden, Box Top Olympics, helikoptertur, udspring fra toppen af en båd iført overlevelseshænder, en maraton og en halvmaraton og meget, meget mere. Faktisk var der så meget, der skulle nås og opleves, at min familie i #342 for det meste sagde: "Louise, du' da fuldstændig u' á balanc". På et tidspunkt fik de for alvor ret. Kom i seng kl. 6 en lørdag morgen, vågnede igen kl. 9! Hjælp, der er kun 15 min til, at jeg skal stå klarovre i Gym... for at løbe en halvmaraton. Drengene i barakken udstyrede mig med en vanddunk på vej ud ad døren (ja, drengene passede på mig!). Jeg må gå til bekendelse - på det tidspunkt var jeg virkelig ude af balance. MEN jeg har altid lært, at kan man det ene, så kan man også det andet. For at dagen nu ikke kun skulle bestå af en halvmaraton, nåede vi lige lidt frokost, inden turen gik til stranden, hvor jeg fik min polar-dåb (Polarbear swim). Der vågnede jeg s.. op og genvandt balancen!

Louises velkomst på TAB

Jeg kan nu konstatere, at artiklen om Thules dronninger ikke helt beskrev den sandfærdige historie om livet på TAB. Det skyldes nok den fantastiske velkomst, jeg har fået af mine barak-familier, kolleger i Supply & Services og alle de andre pragtfulde mennesker, som jeg har mødt heroppe. Jeg har ikke følt mig ensom, mændene har generelt opført sig pænt, og hvad mandehørm angår, ja det har vi for det meste kun haft sjov ud af.

Til newcomers kan jeg derfor kun sige, deltag i så mange arrangementer som muligt, så I kommer ud og møder nogle mennesker. Det er slet ikke så slemt.

Til alle os andre, lad os fortsat give alle newcomers en herlig velkomst, så vi kan give dem en god start på TAB.

Til slut skal det måske lige nævnes, at jeg d. 13. september var til, hvad vi i Supply Management har døbt "fratrædelsessamtale", og var heldig at få forlænget prøvetiden. Ak ja, ifølge bossen vil jeg altid være på prøvetid...

Nye elever til GC

Elevspalten

Af Randi Egede

Elevrekrutteringsturen er i år gået til Ilulissat, Sisimut og Nuuk. Jeg startede turen i Ilulissat, som er en flot by med masser af store isfjelde. Jeg holdt foredrag i SILLIT (erhvervsskolen), hvor der dukkede ca. 20 op. De unge var meget spændte på at høre om Pituffik.

Det fleste havde deres helt egen forestilling om, hvordan der er i Pituffik. Der var f.eks. nogle, der troede, at der kun var amerikanske soldater på TAB.

Dagen efter holdt jeg et foredrag for folkeskoleelever i kulturhuset. Skoleeleverne var lidt trætte, da de lige havde været til orienteringsløb. Så de var lidt forpustede, men der kom rigtig mange søde og sjove spørgsmål fra dem.

Jeg blev taget godt imod af Hotel Arctic's direktør Erik Bjerregaard, som vi er godt i gang med at lave en delepraktikordning med. Førhen kunne vi ikke tage kokkeelever, da der ikke er noget, der hedder à la carte i Dundas Dining Facility. Men med den nye aftale med Hotel Arctic kan vi nu også uddanne kokke, hvor vi før kun har kunnet tage køkkenassistenter.

I Sisimiut holdt jeg møde med Bygge- & Anlægsskolens forstander og studievejleder og derefter informationsmøde for generelt interesserede. Der kom 57 unge til foredraget og Sisimiut TV kom også for at filme et indslag til Qanoroq.

Turen i Nuuk startede med et møde på Handelsskolen, som er en flot skole med gode midler. Derefter holdt jeg infomøde

på STI-Skolen.

Der var 7, der kom til mødet og som en overraskelse kom GC's grønlandske bestyrelsesmedlem også for at høre foredraget.

Derefter var jeg på besøg på Jern- & Metalskolen, hvilket gik godt. Jeg fik mange informationer og fik oplyst, at GC's ønske om, at eleverne kunne få truckkort allerede i 1. skoleperiode i stedet for i 2. periode, er gået i opfyldelse. Dette er virkelig godt, da det betyder, at vi kan have 2 ekstra nye elever indenfor terminalarbejde.

Jeg fik desuden oplyst, at GC's automekanikere var virkelig gode og meget selvstændige elever, nok fordi vores autoelever får afprøvet rigtig meget i forhold til dem på kysten.

Jeg fik derefter at vide, at der i år er blevet optaget 400 elever på Jern- & Metalskolen, men at kun 70 har fået praktikplads. Jeg holdt derfor et ekstra infomøde for J&M-eleverne om muligheder for praktik hos GC.

Under min tur havde jeg 21 elever til interview. Vi har indtil videre fået 7 nye elever til pladsen, og et par ekstra er stadig i gang med ansættelsesprocessen.

Vi har pt. 17 elever i GC:

- 5 TNI-kontorelever
- 4 automekanikere
- 2 elektrikere
- 2 terminalarbejdere
- 2 kokke
- 1 tømrer
- 1 klejnsmed

Strukturreform af den offentlige sektor

Af Jørgen-Ole 'Dino' Nyboe Nielsen

Landstytret nedsatte i 2003 et udvalg til at komme med et oplæg til en strukturreform af den offentlige sektor. Dette udvalg fik navnet Strukturudvalget og skulle komme med en betænkning i 2005. Strukturudvalgets arbejde med betænkningen er nu færdigt, og den er nu sendt til offentlig debat indtil forelæggelse og beslutning på Landstingets forårssamling 2006. Betænkningen kan hentes via Grønlands Hjemmestyres hjemmeside www.nanoq.gl

Reformen skal efter valget godkendes af det nye landsting. Det ventes at kunne ske næste år, og planen skulle kunne træde i kraft i 2007.

Betænkningen er blevet debatteret på Borgmester- og Kommunaldirektørmødet i Aalborg den 16. og 17. oktober. De grønlandske borgmestre mener, at strukturreformen skal udsættes et år, da der mangler dialog med borgerne om reformen, der blandt andet handler om sammenlægningen af de grønlandske kommuner. Det er på nuværende tidspunkt uvist, om reformen vil blive udsat.

Info

Jørgen-Ole Nyboe Nielsen, bedre kendt som Dino er kandidat til landstingsvalget 2005.

Dino stiller op for partiet Demokraterne. Information kan findes på www.dino.gl.

Thules lottovinder

Af Louise Kümmel

Som de fleste på basen nok ved efterhånden, er én af vore medarbejdere her på Thule blevet beriget med en lottogevinst i millionklassen.

Det kunne vi ikke lade vore næser gå forbi, så Pituffik News var hurtigt ude af starthullerne og stillede Steen Svensson alle de vigtigste spørgsmål.

Fakta

Vores lottovinder: Steen Svensson er supervisor i Airport Management og styrer Hangar 4. Steen har været på Thule i hele 3 omgange og landede sidst i kulden d. 8. september 2004.

Klasselotteriet: Vidste du, at det bedst kan betale sig at spille med i Klasselotteriet, hvis du vil vinde 1 million kroner? Søndagsavisen har sammenlignet gevinstchancerne, hvor målet er at vinde 1 million kroner og har fundet frem til, at chancen for at vinde beløbet med de mange nuller er mindst tre gange så stor hos Klasselotteriet som ved de øvrige spil.

Hvornår, hvordan og hvor meget vandt han egentlig?

Lørdag d. 24. september fandt Steen ud af, at han havde vundet hos Klasselotteriet. Beløbet lød på ikke mindre end 3 millioner kroner brutto - en gevinst, der netto forøgede hans bankkonto med 2,55 millioner.

Steen købte for 2 år siden 2 lodder hos Klasselotteriet, hvoraf det ene var et megalod, hvor den største præmie er på 3 millioner danske kroner.

Hvordan fik han det at vide og hvad var hans første reaktion?

Da Klasselotteriet for to år siden ikke havde den mailservice, de kører i dag, havde Steen ikke fået besked om, at han havde vundet. Det var ganske tilfældigt, at han på sin netbank opdagede, hvad der lå i vente. Det var nemlig et fejlklik, der førte Steen ind på den PBS- meddelelse fra Klasselotteriet, der viste, at han nu kunne kalde sig millionær. Vantro sad Steen foran skærmen i 10 minutter og kikkede frem og tilbage mellem oversigterne, før han gravaltvorig hentede kæresten, Lotte, der skulle bekræfte antallet af cifre før kommaet. Da det endelig gik op for Steen, at det her var alvor og ikke blot dårligt syn, blev det fejret behørigt med frokost i barakken.

Hvad skal han bruge pengene til?

500.000 kroner skal bruges til at indfri et lån i det sommerhus, som Steen og Lotte netop har købt sammen, og resten skal investeres... det sidste bliver fortalt med et smil på læben, som om Steen blot venter på en bemærkning om, hvor kedelig en måde det er at bruge pengene på.

Har han altid været heldig?

Ja, egentlig. På de to år Steen har haft sine to lodder hos Klasselotteriet, har han allerede vundet 8000 kr., og for mange år siden i 1989 vandt han 33.000 i Tips. Det skal nævnes, at han heller ikke dengang vidste, at han havde vundet - han tjekker aldrig sine kuponer for gevinster.

Stopper han hos GC?

Der er gået mange rygter om, at Steen nu vil rejse for good, men de rygter kan hermed manes i jorden. Steen har ingen planer om at forlade GC foreløbig, men kan til gengæld fortælle, at han nok selv er skyld i, at rygterne overhovedet startede. Fredagen før han legede gemmeleg med PBS-udskriften fra Klasselotteriet, var Steen til fyraftensmøde i hangaren og ytrede i sjov, at hvis han vandt en million, så tog han hjem...

Vil han udfylde min næste lottokupon?

Da jeg spurgte Steen om ovenstående, kom der først et højlydt grin og dernæst følgende svar: "Jeg tror ikke, det hjælper, men selvfølgelig".

Jeg kan fortælle, at jeg ikke har spillet Lotto endnu, men til gengæld har jeg erhvervet mig to lodder hos Klasselotteriet, for hvad nu hvis...

Den 4. oktober gik de 2,55 millioner ind på Steens konto og han ville gerne lade os se, hvordan posteringen på ens konto ser ud, når der lige blevet overført et pengebeløb i den størrelsesorden:

04-10-2005 Bs betaling 01871935-00001 05-10-2005 2.550.030 2.523.952

Vi har sagt farvel til:

21. september 2005

Hans Lars Lange, Mechanic
Gerth Jack Storer, Plumber
Kathrine Mathiassen, Kitchenhelper/Janitor
Intalik Jensen, Cook/Kitchen

28. - 30. september 2005

Jørgen Villumsen, Nurse Anesthesia
Lars Andersen, Mechanical Engineer
Lene Kløft, Environmental Specialist
Kirsten Sinding, Work Environmental Specialist
Seth Berthelsen, Carpenter
Augustine Lundblad, Trainees/Administration
Günther B. Röpcke, Emergency Physician
Roger Ashley, Forecaster

4. - 5. oktober 2005

John Hansen, Insulator
Jørgen Nymark Andersen, Electrician
Robert Eggertsen, Heavy Equipment Operator
Michel Henriksen, Mechanic
Majbrit Lykkegård Nielsen, Lab./Vet. Technician
Jimmy Henrik Hansen, Electrician
Michael F. Hansen, Heavy Equipment Operator
Henrik Adler-Nielsen, Baseline Study Superintendent
Brian Møllgren, Chief Lab./Vet. Technician
Wivian Hedegaard, PR Specialist
Aningaaq Eigil Peter Larsen, Plumber

7. - 13. oktober 2005

Flent Svendsen, Trainees/Manual
Lars Kristian Kristiansen, Heavy Equipment Operator
Kunuk L. Rosing, Laborer
Kim Kirstein, Electrician
Jan Petersen, Køkkenassistent/KP
Kim Hans H. W. Larsen, Carpenter

26. oktober 2005

Mona Brodersen, Painter

Vi siger velkommen til:

12. oktober 2005

Beate Wille, Kitchenhelper/Janitor

17. oktober 2005

Karl-Enok E. J. Zeeb, Trainee

25. oktober 2005

Inunnguaq Poul U. M. Hegelund, Trainee
Jan Cortsen, Trainee
Ole Peter Fleischer, Trainee
Miki Søren Olsen Fleischer, Trainee
Barnabas J. S. D. R. Petersen, Trainee
Kristian Henrik Kleist, Trainee

2. november 2005

Henrik William Simonsen, Assistant Fire Chief
Peer Malle Andersen, Cook/Kitchenhelper
Sine Stentebjerg Madsen, Floater
Bo Færgegaard Andersen, Fuels Operator
Palle Tang Christensen, Clerk/Operator

Ane Marie Bertelsen, Painter

2. november 2005

Ivan Laursen, Plumber
Bent Henning Odgaard, Operator/Mechanic
Michael Aagaard, Purchase Clerk
Sune Pedersen, Mechanic
Ole Langstrup Nielsen, Plumber
Kim Clausen, Plumber
Tom Verner Jensen, Plumber
Carl-Heine B. Riemenschneider, HEO
Finn G. Rasmussen, Supervisor
Vivi Bæk Jensen, Clerk (PAX)
Ole Hansen, Firefighter
Max Vidførle Vogn, Fuels Operator
Henning Iversen, Painter
Niels Vestergaard Andersen, Operator/Clerk

Husk lige brevkassen

Fra Redaktionen

Husk vores nye brevkasse! Har du noget på hjertet, så skriv til louise.kellberg@gc.gl med kommentarer til bladet, kommentarer til livet på Thule Air Base eller til verden generelt.

Vi ser frem til at modtage alle jeres idéer, ris & ros og diverse strøtanker.

Til tonerne af Shania

Foto: Nuka Peter Poulsen

Foto: Jørn Rose

Lørdag den 1. oktober kunne man høre helikoptere på basen. De fløj af to omgange til Dundas med bryllupsgæster, der skulle op og se Sara Jørgensen og Allan Josefsen blive gift. Sara blev for nyligt udlært her på basen og har siden d. 1. august arbejdet som Administration Specialist i Økonomi- og regnskabsafdelingen. Allan så vi første gang på basen d. 15. januar 2003, hvor han var på pladsen i næsten et år. Det var i april i dette år, at Allan og Sara blev kæresten for første gang. Halvandet år senere kunne vi hilse Allan velkommen igen d. 17. maj 2005. Allan arbejder som tømrer i Entrepriise.

Efter ceremonien på Dundasbjerget, forestået af vores egen DLO Tommy Toft, var der stor reception i Pavillonen. Der var et rigt udbud af drikkevarer og en stor grønlandsk buffet, som gæsterne hurtigt fik reduceret til en rest af krummer. Brudevalsens blev danset til tonerne af Shania Twains "From this moment on".

Forfremmelse i Fuels

Med virkning fra den 10. oktober 2005 udnævnes Flemming Lienhøft til Afdelingsleder/Supervisor i Fuels Operations/QC. Flemming blev ansat hos GC d. 16. juni 2004 som blikkenslager i Enterprise/Fixed Price.

Pituffik News ønsker Flemming mange gange tillykke med forfremmelsen.

Fødselar fylder 60 år

Af Malene Lynge

Den 19. september i år fyldte smed Klaus Peter Jonathan Sam Schmidt 60 år og blev i denne anledning overrakt en gave på vegne af GC.

Seancen, som var ganske uformel, foregik i "ULM-shoppen" i bygning #562 under formiddags-kaffepausen. Det var et lettere overrasket ansigt, der mødte supervisor Jørn Holger Møller, da denne kom med en gave i form af to flasker vin og et lykønskingskort. Klaus havde nemlig ingen anelse om det forestående.

På dagen var Klaus hjemme på ferie og returnerede først til TAB den 5. oktober. Seancen fandt derfor sted torsdag den 20. oktober.

Klaus, der er født i 1945, har ingen kone eller børn og er bosat i Paamiut (Frederikshåb, Sydgrønland, red.). Han kommer af en stor søskendeflok på i alt 17 børn – både ægte og uægte, fortalte han grinende.

- Jeg har været på Thule Air Base i 13 år og alle år i ULM-shoppen, og jeg vil gerne arbejde her 13 år mere, siger Klaus og griner over hele femøren. Han fortsætter:

- Nej, jeg vil gerne være her en tre års tid endnu, og når jeg skal pensioneres, vil jeg bosætte mig i Danmark. De fleste af mine søskende bor der, så dem vil jeg gerne være i nærheden af, slutter Klaus.

Redaktionen ønsker Klaus et stort tillykke med de 60 år.

BAGSIDEN

Konkurrence - Operation Julemand

Fra Steering Committee

Torsdag d. 20. oktober blev vinderen af Operation Julemand konkurrencen fundet. Konkurrencen gik ud på at foreslå hvilken organisation – udover Red Barnet (værestedet i Qaanaaq) – som skal have del i overskuddet fra Operation Julemand.

Dermed et stort tillykke til Avi Harper der kom med følgende vinderforslag:

- Ældrehjemmet i Qaanaaq
- Børnehaven i Qaanaaq

Qaanaaq kommune vil således få tildelt 5000\$ midt i december til ligelig fordeling mellem de to organisationer. Som vinder bliver Avi en af de få heldige, der får en plads på den helikopter, som flyver gaver til børnenes julefest i Qaanaaq i december måned.

Endnu engang tillykke til Avi Harper!

					6		1	
	5	3		2				8
	1	2			7	9		3
			4	5		8	2	
		4	2	7	8	6		
	2	8		6	1			
3		5	8			2	9	
2				9		4	3	
	7		6					

	8	9	2		3	6	5	
	3		5		9		2	
				1				
1		4	9		7			8
		8		2		3		
2			8		4	9		7
				9				
	9		4		8		7	
	1	6	3		2	5	8	

www.websudoku.com

Indian summer i CE

Sådan går det når varmen bliver for meget:

Foto: Heidi Jensen

Foto: Heidi Jensen